

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
154/14. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2014. november 20.

A főtanácsnok indítványa a C-507/13. sz. ügyben
Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács

Jääskinen főtanácsnok úgy véli, hogy érvényesek a bankárok jutalmainak alapbérükhöz viszonyított arányát korlátozó európai uniós jogszabályok

A jutalmak esetében az alapbérhez viszonyított rögzített arány előírása nem korlátozza a fizetés teljes összegét

A 2008-as globális pénzügyi válság nyomán az Európai Unió széles körben fogadott el intézkedéseket abból a célból, hogy erősítse pénzügyi intézményei szabályozását és növelje stabilitásukat. Az ezen intézkedések meghozatalát övező viták során úgy vélték, hogy az ezen intézményekben a javadalmazási rendszerek kialakítása a válság fő kiváltó okai közé tartozott. Ez gyakran a bérekhez képest hatalmas összegű jutalom kifizetésével járt, ami arra ösztönözte az alkalmazottakat, hogy túlzott mértékű kockázatot vállaljanak azért, hogy részesüljenek a bank rövid távú nyereségéből, de ne terheljék őket a tévedéseik költségei, amelyeket a legsúlyosabb esetekben az adófizetők viseltek. Ezért a „tőkekövetelményekre” vonatkozó (CRD-IV-csomag néven ismert, egy irányelvből¹ és egy rendeletből² álló) jogszabálycsomag, amelyet 2013-ban fogadott el a Tanács és a Parlament, e terület szabályozása céljából számos intézkedést foglalt magában.

A tőkekövetelmény-irányelv tartalmaz egy olyan rendelkezést, amely rögzített arányt ír elő a fix javadalmazás (alapbér) és a változó javadalmazás (jutalom) között azon személyek esetében, akiknek szakmai tevékenysége lényeges hatást gyakorol a pénzügyi intézményeik kockázati profiljára. Az irányelv kimondja, hogy ezeknek az alkalmazottaknak az alapbérük 100%-át meghaladón, vagy ha a tagállamok úgy döntenek, hogy ezt a hatáskört e pénzügyi intézmények részvényeseire, tulajdonosaira vagy tagjaira ruházzák, az alapbérük 200%-át meghaladón nem lehet jutalmat fizetni. Az irányelv ezenfelül az Európai Bankhatóságot (EBH) feljogosítja arra, hogy olyan szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgozzon ki, amelyek meghatározzák az irányelv hatálya alá tartozó személyek azonosítására szolgáló kritériumokat.

A tőkekövetelmény-rendelet pedig előírja, hogy a pénzügyi intézményeknek kötelező nyilvánosságra hozni az irányelvben szabályozott arányt, valamint azon személyek számát, akik egy bizonyos küszöb feletti javadalmazásban részesülnek. E rendelet azt is előírja, hogy ezek az intézmények hozzanak nyilvánosságra adatokat az igazgatósági testület vagy felső vezetés egyes tagjainak összes javadalmazásáról, amennyiben ezt a tagállam vagy az illetékes hatóság igényli.

Az Egyesült Királyság keresetet indított, amelyben kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg az irányelv és a rendelet egyes fent említett rendelkezéseit. Az Egyesült Királyság úgy véli, hogy a változó javadalmazás arányát a rögzített javadalmazáshoz kötő intézkedéseket nem lehetett volna elfogadni a Szerződés letelepedési szabadságra és szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó rendelkezései alapján (EUMSZ 53. cikk (1) bekezdése), hanem ezek a szociálpolitika körébe, és e minőségükben a tagállamok hatáskörébe tartoznak. Az Egyesült Királyság azt is állítja, hogy a rendelkezések sértik az arányosság és a szubszidiaritás elvét, az irányelv sérti a jogbiztonság elvét, az EBH-ra való hatáskör-átruházás jogsértő, és hogy a rendelet azon intézkedései, amelyek

¹ A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.).

² A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.).

a javadalmazás nyilvánosságra hozatalát írják elő, sértik a magánélethez való jogot és az adatvédelmi szabályokat.

Ma ismertetett indítványában Niilo Jääskinen főtanácsnok azt javasolja, hogy a Bíróság utasítsa el az Egyesült Királyság valamennyi jogalapját és utasítsa el a keresetet.

Az Egyesült Királyság fő érvét illetően, azaz hogy az intézkedéseket téves jogi alapon fogadták el, a főtanácsnok megjegyzi, hogy a Bíróság már kimondta, hogy az EUMSZ 53. cikk (1) bekezdése jogalapja lehet azon intézkedéseknek, amelyek a hitelintézetek Európai Unión belüli tevékenységének kiegyensúlyozott fejlődését célozzák a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátainak feloldásával, miközben a bankrendszer stabilitását és a megtakarításokkal rendelkezők védelmét erősítik.³ Tekintettel arra, hogy a javadalmazás változó összetevője közvetlen hatást gyakorol a pénzügyi intézmények kockázati profiljára, ezért hatással lehet az pénzügyi intézmények stabilitására, amelyek szabadon működhetnek szerte az Európai Unióban, és ennek következtében az Európai Unió pénzügyi piacainak stabilitására is. E minőségükben az Egyesült Királyság által megtámadott intézkedések a pénzügyi intézmények belső piacra történő belépési és a belső piacon történő működési feltételeihez kapcsolódnak.

Azzal kapcsolatban, hogy ezen intézkedéseket a szociálpolitika körébe tartozó intézkedéseknek kell-e tekinteni, a főtanácsnok álláspontja az, hogy a fizetés szintjének meghatározása vitathatatlanul a tagállamok feladata. Ugyanakkor a változó javadalmazás arányának az alapbérekhez kötése nem azonos a „bankárok bónuszplafonjával” vagy a fizetés szintjének rögzítésével, mivel az alapbérek, amelyekhez a jutalmakat kötötték, nincsenek korlátozva. A jogszabályok által bevezetett 100%-os arány bármekkora pénzösszeghez köthető, amelyet a bank hajlandó fix bérként kifizetni. Az a tény, hogy ezt az arányt a tagállamok 200%-ra növelhetik, vagy a 100%-os szintnél alacsonyabb szinten rögzíthetik, alátámasztja, hogy nincs „felső korlát” hatás. Mivel nincs jogi korlátja a kifizethető alapbérnek, nincs korlátja a fizetés teljes összegének sem.

Válaszként az Egyesült Királyság azon érvére, miszerint az Európai Unió adatvédelmi jogába ütközik az, hogy a vezető testület minden tagja tekintetében nyilvánosságra kell hozni a teljes javadalmazást, a főtanácsnok kifejti, hogy ez a nyilvánosságra hozatal nem kötelező, hanem inkább egy tagállamokra ruházott mérlegelési jogkör. Az ilyen információ iránti kérelem elbírálása során a tagállamok jogi kötelezettsége, hogy megfeleljenek az európai uniós adatvédelmi szabályozásnak, a pénzügyi intézmény pedig természetesen a megfelelő igazságügyi szerv előtt kifogásolhatja bármely ilyen döntés jogszerűségét.

Annak kapcsán, hogy jogsértő-e az EBH-ra történt hatáskör-átruházás, Jääskinen főtanácsnok megjegyzi, hogy az irányelvben a Bizottságra és az EBH-ra ruházott hatáskörök csak nem lényeges technikai elemekre vonatkoznak, a stratégiai és politikai döntéseket az alapul szolgáló jogalkotási aktusban hozták meg. Ráadásul az EBH felhatalmazása intézkedéstervezetek kidolgozására irányul, amely a Bizottság döntése nélkül nem válhat jogszabállyá. Mivel nincs joghatásuk, az EBH javaslati nem alkalmasak az érintett személyek jogainak és kötelezettségeinek befolyásolására. Következésképpen az EBH-ra történt hatáskör-átruházás érvényes.

Az Egyesült Királyság azon állításával szemben, hogy sérti a jogbiztonság elvét az, hogy a rendelkezések alkalmazandók azon munkaszerződésekre is, amelyeket az irányelv hatálybalépését megelőzően kötöttek, a főtanácsnok úgy érvel, hogy a pénzügyi intézmények jóval az irányelvben foglalt átültetési határidőket megelőzően értesültek arról, hogy további javadalmazási szabályok bevezetése várható. Az e témát körbevevő széles körű médiafigyelemből, valamint az irányelv Hivatalos Lapban való 2013. júniusi közzétételéből a főtanácsnok arra következtet, hogy az intézkedéseket jól ismerték, és azokat megfelelően előkészítették, mire azok 2014 elején hatályba léptek.

Végül Jääskinen főtanácsnok nem találja jogszerű indokát az Egyesült Királyság azon kifogásának, hogy a vitatott rendelkezések sértik az arányosság és a szubszidiaritás elvét, és

³ Németország kontra Parlament és Tanács ügy, [C-233/94](#).

kijelenti, hogy a kockázatkezelés egységes szabályozási rendszerének kialakítására vonatkozó célt a nemzeti kormányok nem tudták volna jobban elérni az Európai Unió helyett.

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

EMLÉKEZTETŐ: A megsemmisítés iránti kereset az uniós intézmények uniós joggal ellentétes jogi aktusainak megsemmisítésére irányul. Bizonyos feltételek mellett a tagállamok, az európai intézmények és a magánszemélyek indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet a Bíróság és a Törvényszék előtt. Ha a kereset megalapozott, az uniós bíróság megsemmisíti a jogi aktust. Az érintett intézménynek a jogi aktus megsemmisítése miatt esetleg kialakult joghézagot orvosolnia kell.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az indítvány [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

A főtanácsnoki indítvány ismertetésekor készített képfelvételek elérhetők:

„[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106